

Arrest

nr. 259 567 van 25 augustus 2021
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat Y. CHALLOUK
Abdijstraat 234
2020 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 26 mei 2021 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 23 maart 2021 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 1 juni 2021 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 juli 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 augustus 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat Y. CHALLOUK verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 15 juli 2020 diende verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 23 maart 2021 verklaarde de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) de voormelde aanvraag onontvankelijk. Tegen deze beslissing diende verzoekster een

beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Bij arrest nr. 259 560 van 25 augustus 2021 verwierp de Raad dit beroep.

Op dezelfde dag legde de gemachtigde eveneens het bevel op om het grondgebied te verlaten.

Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

mevrouw,

Naam, voornaam: S., Z. geboortedatum: [...]1980
geboorteplaats: C. nationaliteit: Marokko

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 30 (derig (sic)) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum (sic).”

2. Onderzoek van het beroep

In het eerste middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van artikel 74/13 juncto artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van de materiele motiveringsplicht.

Zij licht het eerste middel toe als volgt:

“Geschonden bepalingen en bespreking:

Artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen en artikel 62 van Vreemdelingenwet bepalen dat de administratieve beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

De artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen stellen dat de administratieve handeling uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd en dat in de motivering van de akte de feitelijke en de juridische motivering dienen te worden opgenomen. Bovendien dient de motivering afdoende te zijn.

Zo stipuleert artikel 62 van de Vreemdelingenwet het volgende:

“De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed.[...]”

Er moet worden benadrukt dat conform artikelen 2 en 3 Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen in de motivering van de administratieve beslissing steeds uitdrukkelijk de feitelijke en de juridische gronden vermeld moeten worden opdat de betrokken perso(n)en kennis zouden hebben van gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om een (weigerings)beslissing te nemen.

Uit de samenlezing van de artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen volgt duidelijk dat:

- a) *De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient gemotiveerd te worden;*
- b) *In de motivering (opgenomen in de betrokken administratieve beslissing - in casu de bestreden beslissing d.d. 23.03.2021) zowel de feitelijke als de juridische gronden dienen vermeld te worden;*
- c) *De motivering afdoende dient te zijn;*

De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn rekening houdend met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoen op een correcte feitenvinding (R.v.St. arrest n° 154.954 van 14 februari 2006; R.v.St. arrest n° 167.411 van 2 februari 2007; R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing moet steunen op ALLE GEGEVENS van het betreffende dossier en op ALLE daarin vervatte dienstige stukken (R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010; R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4.).

Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer men zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een dergelijke keuze is gekomen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

De materiële motiveringsplicht houdt grosso modo in dat iedere bestuurshandeling moet gedragen worden door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en met andere woorden gecontroleerd kunnen worden aan de hand van (overtuigings)stukken uit het (administratief) dossier.

...

Het is de taak van Uw Raad om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (R.v.St. n° 82.301 van 20 september 1999; R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010; R.v.V. arrest nr. 28602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en R.v.V. arrest nr. 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine). Met betrekking tot de uiteenzetting inzake het zorgvuldigheidsbeginsel verwijst verzoekster naar zijn uiteenzetting in het eerste middel van huidig verzoekschrift.

De artikelen 10 en 11 van de Grondwet bepalen het gelijkheids- en non-discriminatiebeginsel. Artikel 74/14 bepaald(sic) in welke gevallen een vreemdelingen een bevel tot al dan niet vrijwillige verwijdering van het Belgisch grondgebied kan krijgen.

Artikel 7 van de terugkeerrichtlijn RICHTLIJN 2008/115/EG dd. 16/12/2008 luidt als volgt:

'In een terugkeerbesluit wordt een passende termijn voor vrijwillig vertrek van zeven tot dertig dagen vastgesteld, onverminderd de in de leden 2 en 4 bedoelde uitzonderingen. De lidstaten kunnen in hun nationale wetgeving bepalen dat deze termijn alleen op aanvraag van de betrokken onderdaan van een derde land wordt toegekend.

In dit geval stellen de lidstaten de betrokken onderdanen van derde landen in kennis van de mogelijkheid tot indiening van een dergelijk verzoek. [...]"

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land."

In casu is de bestreden beslissing van 23.03.2021 op een niet-afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist,

pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten.

Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoen op een correcte en volledige feitenvinding {Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3.}. De zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen {Cf. R.v.V. arrest n° 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4.}.

Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad toestaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat {Cf. Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fitte en Cf. R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine}.

Verwerende partij neemt de bestreden beslissing ten aanzien van verzoekster louter omwille van de volgende gegevens:

- *dat verzoekster niet in bezit zou zijn van een geldig visum;*
- *dat verwerende partij toepassing maakt van artikel 7 van de Vreemdelingenwet;*

Dat Uw zetel - in het kader van de wettigheidstoetsing - dient na te gaan of de "wet" niet werd geschonden. Daar de term "wet" duidt op een wettigheidstoetsing van de bestreden beslissingen. Dat thans tevens Uw Raad dient na te gaan in welke mate het fair play-beginsel werd nageleefd.

Dat bij de wettigheidstoetsing Uw Raad bevoegd is de bestreden beslissing te toetsen aan het EVRM.

Verder dient te worden verwezen naar artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleden en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land

Er is in de bestreden beslissing op geen enkele wijze toepassing gemaakt van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Er is niet nagegaan of gemotiveerd wat de actuele gezins- en familieleden en de gezondheidstoestand van verzoekster.

Bijkomend moet worden gemeld dat de bestreden beslissing niet alleen niet afdoende gemotiveerd werd, maar ook dat verzoekster - rekening houdend met de bepalingen van artikel 10, 11 van de Grondwet - niet op een correcte manier werd bejegend. Verzoekster is van oordeel dat verwerende partij gehandeld heeft in overtreding met artikel 7 van de Terugkeerrichtlijn. Immers, in artikel 7 van voormelde Richtlijn heeft een vreemdeling de mogelijkheid om vrijwillig terug te keren en dient daarvoor een minimumtermijn van 7 dagen te krijgen.

Immers, in de terugkeerrichtlijn werd immers opgenomen dat bij een eerste controle een vreemdeling zonder legaal verblijf is op het Belgisch grondgebied eerst de mogelijkheid moet kunnen hebben vrijwillig gevold te kunnen geven aan een bevel.

Dat de modus operandi van de Dienst Vreemdelingenzaken in strijd is met het EVRM.

In casu is de bestreden beslissing kennelijk onwettig, kennelijk onredelijk, onzorgvuldig en disproportioneel genomen, gelet op het gegeven dat verwerende partij nagelaten heeft omstandiger in rechte en in feite een afdoende motivering te verschaffen aan verzoekster.

Minstens heeft verwerende partij een disproportionele beslissing genomen in het dossier van verzoekster. Meer nog werd de actualiteit van het COVID-19 virus helemaal niet mee in rekening gebracht door verwerende partij. Het verblijf weigeren aan verzoekster in tijden van CORONA, zonder een overweging te maken van haar mogelijkheden om al dan niet te kunnen terugkeren wegens de sluiting van het Marokkaanse luchtruim, kan niet beschouwd worden als een handeling van een voorzichtig en omzichtig overheid, en misschien zelfs van de Belgische Volksgezondheid.

Bovendien stelt verzoekster vast dat verwerende partij met de grove borstel over haar dossier heengestapt is en niet de nodige zorgvuldigheid, redelijkheid en evenredigheid aan de dag legt. Om

deze redenen, heeft verwerende partij een kennelijk onwettige, onredelijke en kennelijk onzorgvuldige disproportionele beslissing genomen.

De modus operandi van verwerende partij is kennelijk onzorgvuldig en kennelijk onredelijk. Om al deze redenen dient de bestreden beslissing vernietigd te worden."

Na een theoretische uiteenzetting over de aangehaalde geschonden wetsbepalingen en rechtsbeginselen, stelt verzoekster dat de bestreden beslissing niet afdoende is gemotiveerd, omdat administratieve beslissingen enkel afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de beslissing aan te vechten. Zij stelt dat de gemachtigde de beslissing "louter" heeft genomen omdat verzoekster niet in het bezit zou zijn van een geldig visum en er toepassing wordt gemaakt van artikel 7 van de Vreemdelingenwet.

De Raad wijst erop dat deze gegevens, namelijk de motivering in rechte met verwijzing naar artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet en de motivering in feite dat verzoekster niet in het bezit is van een geldig visum, hetgeen verzoekster ook niet betwist, op zich in principe volstaan voor de afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten.

Verzoekster heeft een punt dat bij het nemen van het bevel eveneens moet rekening gehouden worden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van verzoekster blijkens artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Er blijkt evenwel ook uit de synthesesnota van 23 maart 2021 in het administratief dossier dat de gemachtigde hiermee heeft rekening gehouden. Hij stelt: "1) hoger belang van het kind: geen kinderen in het dossier; 2) Gezins- en familieleven: betrokkene legt geen bewijzen van gezins- en familieleven voor; 3) Gezondheidstoestand: geen recente medische attesten voorgelegd waaruit zou blijken dat betrokkene niet in staat is te reizen." Deze elementen vinden steun in het administratief dossier. Verder, en niet in het minst, wijst de Raad erop dat er tussen de beslissing waarbij de aanvraag om een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard en het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten een duidelijke samenhang bestaat. Niettegenstaande het feit dat beide bestreden beslissingen formeel steun vinden in een andere bepaling uit de Vreemdelingenwet, blijkt uit feitelijke gegevens van het dossier dat de gemachtigde het nuttig en noodzakelijk heeft geacht om over te gaan tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, eerst nadat werd beschikt over de door verzoekster ingediende aanvraag om verblijfsmachtiging. Aldus heeft de vaststelling in de eerste bestreden beslissing dat er geen buitengewone omstandigheden zijn die de terugkeer naar Marokko verhinderen om aldaar een visum in te dienen met het oog op humanitair verblijf, eveneens geleid tot het oordeel dat een bevel om het grondgebied te verlaten, kon worden afgegeven. Bovendien blijkt dat aan verzoekster beide beslissingen van 23 maart 2021 werden ter kennis gebracht op 20 april 2021, zodat verzoekster bij de kennisname van het bevel ook kennis had van de motieven waarop de onontvankelijkheidsbeslissing steunt. In een dergelijke situatie is niet vereist dat de motieven opnieuw worden hernomen in het bevel om het grondgebied te verlaten. Ook uit de uitdrukkelijke motieven in die onontvankelijkheidsbeslissing blijkt dat de gemachtigde heeft rekening gehouden met de door verzoekster aangehaalde banden met vrienden en kennissen. Verzoekster meent dat rekening moet gehouden worden met haar familieleven, het hoger belang van het kind en haar gezondheidstoestand, maar verzoekster heeft geen familieleven in België aangehaald, noch enig actueel gezondheidsprobleem. Er is ook geen spoor van een kind van verzoekster. Dit blijkt ook niet uit het administratief dossier, zodat de gemachtigde dienaangaande ook niet moest motiveren.

Verzoekster stipt nog aan dat zij, rekening houdend met de bepalingen van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, niet op een correcte manier werd bejegend. In de mate dat zij ook een schending van die grondwetsartikelen aanvoert, laat verzoekster evenwel na toe te lichten waaruit die incorrecte bejegening bestaat, zodat dit onderdeel van het eerste middel onontvankelijk is.

Verder voert verzoekster de schending aan van artikel 7 van de Terugkeerrichtlijn. De Raad wijst erop dat enkel de onvoorwaardelijke en voldoende duidelijke bepalingen van de richtlijn directe werking hebben indien zij niet of incorrect werden omgezet in nationaal recht (HvJ 4 december 1974, C-41/74, Van Duyn t. Home Office). Artikel 7 van de Terugkeerrichtlijn werd omgezet in artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet, en verzoekster voert niet aan dat deze omzetting incorrect is gebeurd zodat verzoekster zich niet dienstig rechtstreeks op de voormelde bepaling kan beroepen.

Verzoekster voert eveneens de schending aan van artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet. Ze wijst erop dat ze een minimumtermijn van zeven dagen dient te krijgen voor vrijwillig vertrek. De Raad ziet echter niet in hoe de bestreden beslissing die bepaling zou kunnen schenden nu verzoekster de klassieke termijn van dertig dagen voor haar vrijwillig vertrek had gekregen. Hoe dan ook is die termijn van dertig dagen ook reeds lang verstreken. Waar verzoekster nog stelt dat de gemachtigde haar verblijfsrecht heeft geweigerd zonder rekening te houden met de actualiteit van het Covid-19 virus en het feit dat het Marokkaanse luchtruim gesloten is, merkte de Raad reeds op in het arrest 259 560 van 25 augustus 2021 dat verzoekster in haar aanvraag van 15 juli 2020, toen de coronapandemie reeds enkele maanden bezig was, geen enkele opmerking heeft gemaakt over het feit dat deze pandemie voor haar een buitengewone omstandigheid uitmaakt waardoor het voor haar bijzonder moeilijk is om de aanvraag in het herkomstland in te dienen. Bijgevolg kon de Raad het ook niet onzorgvuldig of onvoorzichtig achten dat de gemachtigde hieromtrent in de onontvankelijkheidsbeslissing niet heeft gemotiveerd. Verder is de Raad van oordeel dat indien verzoekster op het ogenblik van het nemen van de beslissing als Marokkaanse staatsburger zou geconfronteerd geweest zijn met het sluiten van het Marokkaanse luchtruim, zij in de mogelijkheid was om op grond van artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet om een verlenging van de vrijwillige vertrekketermijn te verzoeken in het kader van het bevel om het grondgebied te verlaten dat haar op dezelfde dag werd afgegeven. Er blijkt uit het administratief dossier niet dat verzoekster om een verlenging van de vrijwillige vertrekketermijn heeft verzocht.

Gezien moet uitgegaan worden van de samenhang tussen dit bestreden bevel en de voormelde onontvankelijkheidsbeslissing, kan de Raad niet volgen dat de gemachtigde "met de grove borstel" over haar dossier is heengestapt, noch dat de gemachtigde onzorgvuldig, kennelijk onredelijk of onevenredig de beslissing heeft genomen.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van artikel 74/13 iuncto artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel of van de materiele motiveringsplicht blijkt niet.

Het eerste middel is deels onontvankelijk, deels ongegrond.

In het tweede middel voert verzoekster de schending aan van artikel 8 van het EVRM en van het hoorrecht.

Zij licht het tweede middel toe als volgt:

"Artikel 8 van het EVRM bepaalt dat:

"Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Het recht op een gezinsleven dat geput kan worden uit artikel 8 van het EVRM sluit niet uit dat de overheid, gelet op het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, zich in het gezinsleven mengt op voorwaarde dat dit gebeurt via een maatregel die voorzien is bij de wet, dat de inmenging noodzakelijk is in een democratische samenleving en dat een legitiem doel wordt nagestreefd.

Echter is het zo dat de bestreden beslissing op geen enkele wijze in evenredigheid is met de grote schade die zij aanricht aan het gezinsleven van verzoekster met zijn (sic) opgebouwde vrienden- en kennissenkring.

De bestreden beslissing is echter enkel onrechtmatig wanneer zij het resultaat is van een kennelijk onredelijk handelen, en wanneer het voordeel dat de overheid uit de bestreden beslissing zou putten, buiten elke redelijke verhouding staat tot het nadeel dat de verzoekende partij erdoor ondergaat.

Uit de in het eerste middel aangehaalde elementen en feitelijkheden maakt verzoekster minstens aannemelijk dat de verwerende partij een disproportionele beslissing heeft genomen en dat het voordeel dat de verweerder uit de bestreden beslissing haalt, buiten elke redelijke en evenwichtige verhouding is tot het nadeel dat verzoekster.

Dat verwerende partij geen enkele ernstige afweging heeft gemaakt van de persoonlijke belangen van verzoekster.

Bovendien is er sprake van een voldoende hechte relatie tussen de verzoekster en zijn vrienden en kennissen. Het is nagenoeg onmogelijk of alleszins bijzonder moeilijk voor verzoekster om op basis van deze opgebouwde relaties in zijn(sic) land van oorsprong een familieleven (gezinsleven) te leiden, daar het centrum van haar sociale, familiale en economische belangen zich in België bevinden.

Gelet op dit alles maakt verzoekster minstens aannemelijk dat er sprake is van een kennelijk disproportionele en kennelijk onredelijke beslissing, dewelke in strijd is met de bepalingen en de geest van artikel 8 EVRM.

Om al deze redenen dient de bestreden beslissing vernietigd te worden.

Met betrekking tot de schending van het hoorrecht:

In een arrest van 11 december 2014 benadrukt het Hof van Justitie dat een onwettig verblijvende derdelander het recht heeft om gehoord te worden vooraleer een EU-lidstaat een terugkeerbesluit aflevert ...

In een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 5 september 2014, arrest nc 128856 (http://n\M.kruispunt.mi.be/sites/default/files/rvv_128856.pdf) stelt de Raad inzake het Hoorrecht het volgende:

Het is redelijk wanneer een administratieve overheid een ingrijpende beslissing wenst te nemen (in casu bevel om het grondgebied te verlaten in tijden van Corona (covid-19)) dat zij eerst minstens betrokkenen uitnodigen om eventuele bijkomende stukken (bv, tewerkstelling, opleiding, gezondheid, familieleven of gezinsleven (bv. zwangerschap, andere familieleden), etc.) binnen te brengen, die eventueel verweerder op tot een andere beslissing zouden hebben kunnen leiden. Bovendien is bestreden beslissing niet uitvoerbaar gelet op het gesloten luchtruim van België en Marokko.

Het is toch redelijk, wanneer een administratieve overheid met vragen/onzekerheden zit, zij dan ook de rechtsonderhorige hiervan in kennis stelt en op basis van de bekomen gegevens documenten waaruit de antwoorden al dan niet moeten blijken, een oordeel kan vormen. Verzoekster is in casu helemaal niet (ernstig) gehoord geweest door verweerder (DVZ Brussel). Meer nog werd de actualiteit van het COVID-19 virus helemaal niet mee in rekening gebracht door verwerende partij.

Het verblijf weigeren aan verzoekster in tijden van CORONA, zonder een overweging te maken van zijn (sic) mogelijkheden om al dan niet te kunnen terugkeren wegens de sluiting van het Marokkaanse luchtruim, kan niet beschouwd worden als een handeling van een voorzichtige en omzichtige overheid. Zeker wanneer men weet dat personen zonder legaal verblijf, geen enkel vangnet hebben nog een vergoeding krijgen, in de maatschappij en allo helemaal aan de uiterste marge van de maatschappij leven.

De modus operandi van verwerende partij is kennelijk onzorgvuldig en kennelijk onredelijk en schendt de in het middel aangehaalde bepalingen en beginselen.

Verzoekster werd niet verder ondervraagd (sic) noch gehoord over zijn persoonlijk (en familiale) situatie zodat de Dienst Vreemdelingenzaken belangrijke informatie niet in overweging heeft kunnen nemen die tevens in het administratief dossier aanwezig zijn.

Zodoende werd het hoorrecht in combinatie met artikel 8 EVRM geschonden.

Om deze redenen dient de bestreden beslissing te worden vernietigd;”

Wat betreft het tweede middel stelt de Raad vast dat verzoekster dit op dezelfde wijze ontwikkelt als in haar beroep gericht tegen de beslissing van dezelfde dag waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard.

De Raad heeft in zijn arrest nr. 259 860 van 25 augustus 2021 dienaangaande het volgende gesteld:

“In het eerste onderdeel van het tweede middel is het kernbetoog van verzoekster dat de bestreden beslissing op geen enkele wijze in evenredigheid is met de schade die wordt aangericht aan haar “gezinsleven met haar opgebouwde vrienden- en kennissenkring”. Verzoekster meent dat het voordeel voor de overheid buiten redelijke verhouding staat met het nadeel dat zij erdoor ondergaat. Volgens verzoekster is de bestreden beslissing disproportioneel en werd geen ernstige afweging gemaakt van haar persoonlijke belangen. De Raad kan deze redenering niet volgen.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

‘1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.’

Hoewel deze bepaling geen uitdrukkelijke procedurele waarborgen bevat, stelt het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Dit geldt zowel voor situaties van een weigering van voortgezet verblijf (EHRM 11 juli 2000, nr. 29192/95, Ciliz v. Nederland, par. 66) als voor situaties van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, nr. 52701/09, Mungenzi v. Frankrijk, par. 46; EHRM 10 juli 2014, nr. 2260/10, Tanda-Muzinga v. Frankrijk, par. 68).

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad kijkt in eerste instantie na of verzoekster een beschermingswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing. Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt immers vooreerst het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermingswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

Verzoekster die een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, dient minstens het begin van bewijs aan te brengen van een privéleven of een familie- en gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM waarop zij zich beroept. Dit begin van bewijs dient voldoende nauwkeurig te zijn met inachtneming van de omstandigheden van de zaak.

Vooreerst stelt de Raad vast dat verzoekster het enkel heeft over vrienden en kennissen, doch niet over gezins- of familieleden. Minstens heeft zij haar familiale belangen niet geconcretiseerd. Dit blijkt ook niet uit het administratief dossier. Bijgevolg heeft verzoekster geen beschermingswaardig gezins- of familieleven in de zin van artikel 8 van het EVRM in België aannemelijk gemaakt.

Wat betreft de door verzoekster aangehaalde band met vrienden en kennissen, doelt zij op haar privéleven. Het Hof benadrukt dat artikel 8 eveneens het recht beschermt om banden te ontwikkelen en te onderhouden met de zijnen en met de buitenwereld (EHRM 29 april 2002, *Pretty t. Verenigd Koninkrijk*, nr. 2346/02, § 61, 2002-III; EHRM 12 september 2012, *Nada/Zwitserland (GK)*, § 151; EHRM 16 december 2014, *Chbihi Loudoudi en anderen/België*, § 123) en dat deze term soms eveneens aspecten van de sociale identiteit van het individu opneemt (EHRM 7 februari 2002, *Mikulic t. Croatië*, nr. 53176/99, § 53, 2002-I). Het Hof vervolgt dat men moet aannemen dat het geheel van sociale banden tussen gevestigde immigranten en de gemeenschap waarin zij leven integraal deel uitmaken van het begrip “privéleven” in de zin van artikel 8. Onafhankelijk van het bestaan van een familielevens of niet, beschouwt het Hof dat in het kader van de verwijdering van een gevestigde vreemdeling een analyse zich opdringt in de zin van een inmenging in zijn recht op een privéleven (eigen vertaling EHRM 18 oktober 2006, *Uner t. Nederland*, nr. 46410/99, § 59).

In casu blijkt dat de gemachtigde in de bestreden beslissing heeft gemotiveerd aangaande verzoeksters privéleven met haar vrienden en kennissen en haar langdurig verblijf op Belgisch grondgebied. Hij heeft erop gewezen dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het herkomstland een tijdelijke scheiding impliceert, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Verder stelt de gemachtigde vast dat verzoekster niet aantoonde dat er sprake is van dergelijke nauwe banden die onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM zouden vallen. Verzoekster heeft volgens de gemachtigde niet aangetoond dat haar sociale banden voldoende hecht zijn om onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM te vallen. Verder is de gemachtigde ook ingegaan op verzoeksters economische belangen nl. op het argument dat zij geen eigendommen of inkomsten meer zou hebben in het herkomstland. De gemachtigde heeft dienaangaande onder meer gewezen op de reïntegratiebijstand van de IOM. De Raad acht deze beoordeling redelijk, zorgvuldig en proportioneel. Verzoekster heeft op geen enkele wijze aangetoond over welke sociale en relationele banden, waarop ze ook in haar aanvraag wijst, het zou gaan. Noch in de aanvraag, noch in het verzoekschrift worden die op enigerlei wijze concreet gemaakt. Laat staan dat zou moeten aangenomen worden dat die banden een buitengewone omstandigheid uitmaken die het voor haar disproportioneel moeilijk maken om de aanvraag in Marokko in te dienen. De Raad meent dat de gemachtigde wel degelijk een ernstige afweging heeft gemaakt van verzoeksters aangehaalde persoonlijke, sociale en economische belangen.

Een schending van artikel 8 van het EVRM blijkt niet.

In het tweede onderdeel van het tweede middel wijst verzoekster op een schending van het hoorrecht. Na een theoretische toelichting dienaangaande stelt verzoekster dat de gemachtigde, wanneer hij een regularisatieaanvraag weigert in tijden van Covid-19, haar had moeten uitnodigen om eventuele bijkomende stukken aangaande tewerkstelling, opleiding, gezondheid, zwangerschap binnen te brengen, die de gemachtigde eventueel tot een andere beslissing had kunnen brengen. Ze acht het redelijk dat wanneer de gemachtigde met vragen en onduidelijkheden zit, hij de rechtsonderhorige hiervan in kennis stelt en op basis van de bekomen gegevens een oordeel kan vormen. Verzoekster stelt dat ze niet ernstig werd gehoord en dat de actualiteit van het Covid-19 virus niet in rekening werd gebracht. Ze stipt aan dat geweten is dat personen zonder legaal verblijf geen enkel vangnet hebben en aan de uiterste marge van de maatschappij leven. Verzoekster concludeert dat ze niet verder werd ondervraagd noch gehoord over haar persoonlijke en familiale situatie zodat de gemachtigde belangrijke informatie niet in overweging heeft kunnen nemen, die zich ook in het administratief dossier bevindt.

Wat betreft het theoretische betoog aangaande de hoorplicht, kan de Raad zich vinden in het betoog van verzoekster. De Raad kan evenwel niet volgen dat die plicht geschonden is. Vooreerst betreft het thans een beslissing volgend op een aanvraag van verzoekster waarin zij de gelegenheid had om op dienstige en nuttige wijze voor haar persoonlijke, familiale en andere belangen op te komen. Zoals supra gesteld had verzoekster in casu ook in haar aanvraag reeds de mogelijkheid om op de coronaproblematiek te wijzen, die toen reeds aan de orde was. Verzoekster heeft dit nagelaten, zodat zij zelf geen blijf gaf van de overtuiging dat dit voor haar een buitengewone omstandigheid vormde. De Raad kan in theorie volgen dat indien een administratieve overheid geconfronteerd wordt met vragen en onduidelijkheden op relevante punten, het zorgvuldig is een verzoeker dienaangaande eventueel bijkomend te horen. Verzoekster voegt echter geen enkele concrete info toe, die op haar betrekking heeft, aangaande de punten die zij aanhaalt, zijnde tewerkstelling, opleiding, gezondheid of zwangerschap. In casu blijkt op geen enkele wijze waarom de situatie voor de gemachtigde onduidelijk zou geweest zijn op het ogenblik van het nemen van de beslissing, zodat de Raad niet inziet waarom de

gemachtigde verzoekster, nadat zij reeds in het kader van haar aanvraag de mogelijkheid had alle relevante elementen bij te brengen, bijkomend nog had moeten horen.

Aangaande het argument van het eventuele sluiten van het Marokkaanse luchtruim, kan verwezen worden naar wat supra is uiteengezet. Verder licht verzoekster op geen enkele concrete wijze toe welke belangrijke info zij nog had willen aanbrengen of met welke belangrijke info, die reeds bleek uit het administratief dossier, geen rekening werd gehouden.

Een schending van het hoorrecht blijkt niet.”

De Raad heeft supra reeds gewezen op de samenhang tussen het thans bestreden bevel en de beslissing waarbij de aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk is verklaard. Verzoekster was bij kennisname van het bevel ook op de hoogte van de motieven die de gemachtigde in het kader van artikel 8 van het EVRM in die onontvankelijkheidsbeslissing heeft weergegeven, evenals van al de andere motieven die ingaan op de persoonlijke elementen die verzoekster in haar aanvraag had aangehaald om te bepleiten waarom er volgens haar buitengewone omstandigheden zijn die verhinderen dat ze de aanvraag in Marokko kan indienen. De Raad is van oordeel dat de gemachtigde die motieven niet in het bevel om het grondgebied te verlaten moest herhalen en uit het voormelde citaat blijkt dat de Raad verzoekster niet kan volgen in de door haar opgeworpen schending van artikel 8 van het EVRM of van het hoorrecht. Verzoekster had immers voor het nemen van het bevel de gelegenheid om op nuttige en dienstige wijze voor haar belangen op te komen in de aanvraag van 15 juli 2020. Ook in het kader van dit beroep tegen het bevel haalt verzoekster geen enkel concreet element inzake “*tewerkstelling, opleiding, gezondheid, familieleven of gezinsleven, zwangerschap, of andere familieleden*”, waar zij enkel in abstracto naar verwijst, aan dat zij in het kader van een nieuw gehoor zou opgeworpen hebben en dat aanleiding had kunnen geven tot een andersluidende beslissing.

Ook in deze weerhoudt de Raad aldus geen schending van artikel 8 van het EVRM of van het hoorrecht.

Het tweede middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoekster.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van verzoekster.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftwintig augustus tweeduizend eenentwintig door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES